

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 8. prosenca 1892.

List 2.

Ljubljančanje, Slovenci, čujte: V novem letu dan Gospodov posvečujte!

(Konec.)

Poglejmo na delavca, kmeta, ki si mora v potu svojega obraza služiti kruh. Delo, služba in vsakdanje potrebe polaste se popolnoma njegovih telesnih in duševnih moči. Kdaj dospe do tega, da resno misli na večnost, na svoj dušni blagor? Nima ne časa in ne veselja za to. In vendar bi bilo tako silo potrebno, da bi se to zgodilo! Ali naj tak revni oče nikoli resno ne misli na svoj cilj in konec, se nikoli resno ne peča z dušnim blagrom? V resnici ne bo nikdar tega storil, če za njega ni nedelje! Vzemite mu nedeljo, in oropali ste ga njegove sreče. Brez nedelje ne dospe do tega, da bi se popolnoma obernal k premišljevanju večnosti. Brez nedelje ostane zapleten v posvetne opravila in skerbi, ter se jih nikoli ne more prav znebiti. Če mu je pa mogoče nedeljo praznovati, mu je tudi priložnost dana, spominjati se svoje večne osode. V nedeljo doneči zvon mu je takorekoč iz večnosti doneč glas, angelj božji, nebeški poslanec, da časne stvari za nekaj časa pozabi, da misli na večnost, da se peča z zveličanjem svoje duše. Ves značaj nedelje, ves način njenega praznovanja v cerkvenem duhu je „Sursum corda“ — „kviško serca!“ za prebivalca, ki je obložen z delom in trudom. Če odpade ta dan, se zamisli v posvetne reči, ter se poganja zanje z dušo in s telesom; on pride teoretično in praktično v grudomolstvo, materijalizem! Ni se tedaj čuditi, če v tako žalostnih razmerah človek postane plen zapeljivcev, bogokletnežev, prekucijske stranke. Če pa resno za to skerbimo, da se dan Gospodov zopet splošnje in v kerščanskem duhu posvečuje,

potem bomo razperševali v obilnem številu zbrane rogovilske trope.

Očitno je tedaj, kolik vpljiv na delavne stanove ima posvečevanje nedelj in praznikov.

Toda ni le za delavni stan nedelja potrebna v prid njegovega nramnega blagra, temveč tudi za plemeniti svet, za olikane stanove, za bogatine in od sreče obiskovane, ako naj njih nramno poboljšanje ne ostane le želja. Gospod Kristus je omenil v priliki o sejavcu tudi té, ko jih deva v ono versto ljudi, ki v bogastvu in veselju življenja zadušé nebeško seme. Tudi kateri ima pripomočke, da živi v radosti in po svoji volji, tudi temu je treba posvečevati nedeljo, da ga njegov srečni položaj ne odverne od Boga in nebes. V obilici časnih dobrot pozabiti na Boga in na svoj večni cilj, to pač se še veliko večkrat zgodi, kakor če smo od revščine in skerbi stiskani; kajti sila uči moliti. Bogatina pokopali so v pekel, revnega Lazarja pa so nesli Gospodovi angelji v Abrahamovo naročje, t. j. v sveti raj. Zatorej je posvečevanja nedelje tudi bogatinu treba, da se povzdigne tudi on po zemeljskem življenji, ki mu kaže le vgodnost in srečo, k nebeškemu, od minljivih darov, ktere vživa v obilici, pa k večnim. Bogatine moramo opominjati večkrat na njih večno osodo, na zveličanje v Bogu, in pri Bogu, da ne ostanejo zadovoljni z nekakim nebesami, ktere videzno vživajo tu na zemlji. O res, kako zelo dobro in koristno je tudi za višje in najvišje družine kerščansko posvečevanje nedelj! Kako se nekateri izmed njih gostijo in dobro imajo od ponedeljka do sobote, od jutra do večera! Ne branijo svojemu sercu vživati vsakoverstnega veselja, kakor je nekaj govoril najmodrejši izraelski kralj! Redko med tednom govori k njim glas sv. vere.

Tudi za nje pride nedelja in častitljiva božja služba prešine vse, kar jih obdaja, jih spominja na Boga in večnost, ter vzbuja v njih sercih verske občutke. Se vé, da posvečevati se mora v resnici, potem ima nedelja moč do njih vesti in serca. Pravili so o gospéj, ki je že zelo stara, pa nikoli ne gre k pridigi, dasiravno po vsih krajih in kotih veselja išče: pri taki je nedelja zgubljena in nič ne bo imela seboj nesti na oni svet. In tacih ni malo! Mnogi ves ljubi dan tičé po svojih pisarnah, dirjajo po lovih, si vravnavaajo izlete, beró malopridne liste po kavarnah, in ée že pridejo k sv. maši brez pridige, pa še tisto večkrat na pol zamudé! Takim vest vedno bolj oterpne, ker se bojé poslušati pridigo, da bi jih iz dremanja ne zbudila.

Posvečevanje nedelje je tako tehtna, za človeški duh tako potrebna naprava, da se spozná v tem roka Božje previdnosti, ktera je vstanovila nedelje in praznike.

(Konec nasl.)

Zvonček sv. Jožefa iz Bosne.

Naj milo zadoni zvonček vsem dragim katoliškim Slovencem, bratom našim, iz jugoslavenske Bosne, želeč jim za novo leto milost Božjo, pomoč blažene Device Marije, varstvo sv. Jožefa, preokrenjenje vsega najbolje — osobito pa povernitev k Jezusu Kristusu. Vsem svečenikom in duhovnim pastirjem značaj in kreposti presv. Serca Jezusovega, obilno vspeha in sadu v večjo slavo Božjo: v blagor, povikšanje in lepoto sv. Cerkve, v blagor in zveličanje duš naroda slovenskega in vsacega bližnjega našega:

Starišem-očetom in materam kerščansko-čednostno življenje in enako vzgojo otrok, vse po vzoru presv. nazareške družine, Jezusa, Marije, Jožefa. Otrokom strah Božji, pokorščino, versko vzgojo in skerbljivo varstvo.

Mladenčem in dekletam sv. čistost in neoskrunjeno devištvo, iskrenost za vse dobro, lepo in častno. Grešnikom spoznanje, spreobrnjenje in spokorjenje. Spokornikom večjo gorečnost in pridnost v dobrem in stanovitnost v spokornosti. Bolnikom zopetno zdravje, vdanost v voljo Božjo, poterpežljivost in bivanje na terpeči Kalvariji pri križanem Jezusu in žalostni Materi Božji. Umirajočim srečno zadnjo uro v milosti Božji, v varstvu Marije Device in sv. Jožefa.

Skupno pa narodu slovenskemu blagor nebeški, blagor zemeljski, slogo in jedinstvo kerščansko-katoliško-slovensko.

Posebej pa deržavnim in deželskim poslanecem pravo, jedernato, neomahljivo, neustrašljivo, značajno in iskreno vérnost in narodnost kerščan-

sko-katoliško-slovensko in za to neutrudljivo in odločno delovanje in vojnovanje.

V Bosni se polagoma vse preobrazuje, vspeva in napreduje, mnogo na bolje, a mnogo na slabije. Pota in ceste se množijo in vedno bolje postajajo. Mesta se povečavajo in lepšajo. Katoliške cerkve se množijo, nove župnije postajajo.

Tu in tam se koja dostojnija cerkva pozida, večino so pa še cerkve prererne „barake“ iz dreva, blata in slame, ker pomočkov katoliki nimajo tukaj, od drugod pa ni zadostne pomoči. Drugod se misli: sedaj je Bosna pod vpravo katoliške Avstrije, no, sedaj je že in bode vse oskerbljeno za katoliško stvar v Bosni. V tem oziru je v Bosni še prav siromašk in velepotreben misijonski kraj — in ta misijon je v Evropi, v Jugosloveniji, v najbližnji bližini Vaši in družih katoliških pokrajin zapadne Evrope.

V cerkvah je veliko siromaštvo, pomanjkljivost in nedostojnost v notranjih napravah in bogoslužnih orodjih in opravah. To pa škoduje v versko cerkvenem oziru tudi samim katolikom, umanjuje vzvišeni vero-katoliški cerkveni vpljiv na razkolne iztočne cerkve, vernike in na Turčine.

V jednom mestu v Bosni se je v cerkvi vse bolje dostojno vredilo in okinčalo: nekaj turčinov došlo je gledat in čudili so se ter spoštljivo se obnašali, se jako pohvalno izrazili o katoliški cerkvi. V drugem mestu se je za Božič bolje okinčala in vredila cerkev, nad oltar se postavila lepa slika, predstavljajoča rojstvo Kristusovo, več sveč se nastavilo in prižgalo. Dohajali so k polnočnici in božične svetke k službi Božji, Serbi razkolne Cerkve, občudovali so lepoto in snago, okrasje in vso vravnavo v cerkvi, ki je sicer drevno-blatna slamnata, čudili se službi Božji in petju božičnemu. Povsod so potem pravili in hvalili katoliško cerkev. Koliko bi še hasnilo in vplivalo, ko bi bila cerkev dostojno zidana, lepo vravnana in vzvišeno olepotičena. Dostojna in krasna cerkev je močni, akoprav mutasti govornik katoliške Cerkve in vere; je tudi jako delavni misjon, Osobito v krajih, kjer so drugoverci, kakor v Bosni, katoliški, razkolni in mahomedski. Raznoverstno, mnogo in silno koristi, ako ima verska hiša Božja očividni, vnanji in dejanski pogled.

(Dalje nasl.)

Kapelica.

Da, na visoki, skoro stermiti gorski pečini ona stoji, razsvetljena in čista, ter se ozira prav prijazna v mirno in tiho gorsko dolino, v kateri bivajo pridni ljudje; marsikter popotnik, ki pride v ta kraj, rado vedno povpraša po vzroku zidanja te kapelice. Tudi

moj pogled vperl se je v njo, ko sem se peljal skozi dolino, in dober prijatelj, župnik sosednje vasi, skazal mi je priljudnost, ter mi je povedal, zakaj da so jo zidali. Mislim častite bralce in bralke tega našega lista razveseliti, ako jim povem, kaj da sem od njega zvedel.

Bilo je meseca prosinca leta 1880. Velik sneg pokrival je planine, kakor tudi dolino, in bilo je silno težavno napraviti si pot do vélike ceste, ki je bila celo uro oddaljena. Več tednov prebivalci visoko stoječih planinskih koč niso prišli doli v vas; radi snega ledú in burje se niso mogli gibati ljudje prav nič na prostem in z največjim hrepenenjem čakali so si doželjene južne sape. Le kak serčen lovec, kteremu bile so poti popolnoma znane, zavil jo je sem ter tje v planine, da bi se razveseljeval nad divjačino, dobil kacega prebivalca visočin, ali pa vstrelil o vgodni priložnosti derečega volka, ali zvito lisico, ali pa, če se mu vse to ne posreči, da vjame kakega neprevidnega, veselega in hitrega zajca za dišečo večerno pečenko. — In tako si ni mogel odreči te strasti eden najserčnejših lovcev, ki je stanoval na koncu one vasi, ter je krenil enekrat na visoke gore, kajti resno in pravo lovsko serce se nikoli boljše ne čuti, ko na stermih gorskih pečinah, v prosti božji naravi.

Šel je tedaj neko jutro rano od doma ter se podal naravnost na visoko planino, ki se je vzdigovala za njegovo hišo. Le s težavami je naprej koráčil; še nikoli ni bolj rabil svoje gorjače, kakor ta pot; več pedí visok sneg oviral ga je pri vsaki stopinji. Vendar se ni dal ostrašiti; vedno in brez počitka hitel je naprej, in ko je že pretekla debela ura, ozerl se je veselega serca doli na mirno dolino na svojo tako drago domačijo. Tedaj se je malo odpočil na skali, ktera ni bila zasnežena, in vžil svoje pičlo lovsko kosilce. Tako v misli vtopljen, občudujoč pred seboj ležeče gorske velikane, slišal je še prijazne, znane mu glasove iz doline: klical je zvon domače vasi postavne vaščane ravno k daritvi presv. maše. Pri tej priči postajalo mu je nekako čudno pri sercu; zelo velikokrat, od mladih nog pa do priletnosti, si je vselej v terpljenji in težavah svojega življenja poiskal tolažbe in hladila v preljubi, zali hiši Božji; pobožno je navadno klečal pred svojim v tabernakeljnu skritim Bogom in Odrešenikom ter priporočal z vso ponižnostjo sebe in svoje sorodnike vsegamočnemu varstvu nebeškemu. Zdaj pa je pél zvon, kterega je že tolikokrat v življenju poslušal z veseljem, tako čudno, skoraj žalostno; bilo mu je, kakor da bi ga zadnjikrat slišal. — Ko se je poterdil, nadaljeval je serčno svojo pot; bilo je silno lepo zimsko jutro; veličastno sijalo je solnce na neomejeno sneženo poveršje; povsod največja tihota in mir; nobena sapica ni pihljala, le sem ter tje vzdignil se je kak zračni prebivalec iz svojega zatišja ter je na ta način oživil mirno in tiho naravo. Ko je že čez dve uri v goro šel, vidil je naposled dobro si znane tri plantarske koč, kjer je že tolikokrat počival, kjer se je s pridnimi prebivalci že velikokrat pogovarjal ter pripovedoval svoje lovske dogodbe. Sreča za njega da je bil že blizo človeških bivališč; kajti ko se je na palico se upirajoč, hotel podati čez neko poklino, padel je tako nesrečno, da si ni le noge zvil, temveč se tudi notraj nevarno ranil. (Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Gospejska družba kerščanske ljubezni sv. Vincencija je dala na svitlo svoje 9. letno poročilo 1890 91. — Ta družba ima na Poljanah št. 18 svoje poslopje, ki ga imenuje „Jožefovišče“ — „Josephinum.“ Neimenovana dobrotnica je namreč darovala 20.000 glđ. za nakup posestva, ki se je poprej imenovalo otročja bolnišnica, ktero je družba prav lepo predelala in vravnala. Premilostni gospod knez in škof so darovali 100 glđ. za prelepo štatuvo sv. Jožefa. Vse služi v pomoč ubožnim, zapuščenim in sploh pomoči potrebnim osebštvom. Pri tleh je 6 sob za stare posle. To dobo je v teh prostorih 18 oseb. V vertni hišici je star vertnar z bolešno ženo, ki imata vso oskerb brezplačno; in tudi prebivalke imajo stanovanje brezplačno, dobivajo k temu ob nedeljah in praznikih tudi hrano opoldne in v jeseni derva za zimo, pa v bolešni strežnico usmiljeno sestro, zdravila itd.

V Jožefovišču je dalje pribežališče za pridne kerščenice, ki službe iščejo ter se med tem časom vadijo v šivanji, pranji in družih domačih opravilih. Plačujejo po 10 kr. na dan in za to imajo stanovanje, hrano, luč in kurjavo. — V Jožefovišču je tudi soba za obolele službene deklice, za ktere pa plačujejo tisti, pri kterih so v službi. — Dalje je šivališče za deklice, ki so šole doveršile, in pa sprejmišče za 30 ubožnih šolaric. — Tudi se sprejemajo deklice, ktere starši z dežele dajejo za nekaj časa v mesto, da se vadijo kuhati in šivati. Le-té prejemale še ponavljavni pouk od poterjene učiteljice šolske sestre. Podpiranih je bilo skoz leto 70—80 strank.

V azilu (sprejmišču) jih je bilo celo leto 30, v šivalnici 15—20, v poselskem sprejmišču je bilo 45 deklic. Sicer biva v Jožefovišču 20 starih oseb.

Vodja v napravi je preč. g. kanonik Anton Urbas z misijonskim duhovnom č. g. K. Heidrihom. Med dejanskimi dobrotniki je tudi g. Jož. Pihler, c. kr. okrajni tajnik. Predsednica je visokorodna gospá Grofinja Sofija Auerspergova z mnogimi drugimi gospemi in gospodičinami, med kterim je visokorodna gospa pl. Winklerjeva.

Poročilo naznanja mnoge dobrotnike in dobrotnice te naprave, ki je skoz leto imela 3916 glđ. dohodkov, 3910 glđ. pa stroškov.

Iz tega je očitno, da naprava mnogo dobrega storí za stare in mlade, za bolne in zdrave.

Bog poverni dobrotnikom in dobrotnicam njih trud in stroške, ki jih imajo iz ljubezni do Boga in bližnjega za ubogo človeštvo!

Adrijanopol, 29. grud. 1892. (Za novo leto.) Za pospeševanje naše naprave najprej čast in hvala ljubemu Bogu, priserčna hvala vsem družbam in dobrotnikom, ki so se tega misijonskega dela preteklo leto vdeleževali! —

Sedanjo dobo dela v Drinopolju 10 usmiljenih sester, ki opravljajo ubožnico, pripravnico in sedemrazredno šolo. Sirotiški otroci vsi, njih 48, so že postali katoliški, — po otrocih so pa tudi prestopile v katoliško Cerkev nektore matere in nektore sorodovinci.

Šest teh sirotic je dobilo že diplomu za učiteljice in 2 izmed teh ste pristopili v red usmiljenih sester in ste prav dobri redovnici. Močno želeti je, da bi se katoličanstvo razširjalo v tem gnjezdu, ki

šteje do 30.000 turkov, 30.000 grekov (razkolnih), 8.000 bulgarov, 6.000 armenov, 7.000 judov in nekaj malo protestantov. — Poročilo pravi. „O, ko bi Vi mogli videti, kako žalostno je tukaj sploh z vero, in kako se uboga mladina dervi zgoli v časno in večno nesrečo, pač bi morali ginjeni sklicati: Ah Gospod, usmili se vender! Reši ovce hiše Izraelove!

Nekaj amerikkanskega, kar je tudi za Slovence koristen nauk.

Namesto „Amerikkanskega Slovenca“ nam je došlo par listov ogersko-slovenskega časnika z imenom „Jednota — Katolický Tiždennik,“ to je: „Edinost, katoliški tednik.“ Ta list, kakor je očitno, je pošteno-katolišk. Imajo pa tudi Slovani v Ameriki časniško ljuliko med seboj, kar nam ravno 16. številka „Jednote“ pojasnuje, ki piše: „Telegrafujejo nam, da v nadškofiji filadelfski, v državi Pensilvaniji, so „Amerikkansko-slovenské Noviny“ prepovedane, da sleherni, kdor ima naročene ali bere te „novine,“ je zapadel cerkveni kazni, ne more jemati svetih zakramentov. Ravno tako je „narodna slovenska družba“ od škofov prepovedana.

„Jednota“ torej kliče Slovakom:

Drahí bratíá Slováci!

(Ljubi bratje Slovaki!

Boža Božja, prej ali poznej doseže vsacega, kdor se bori proti Bogu, ali nam je drago ali nedrago. Tako se je to zgodilo z „Amerikkanskimi Novinami“ in z „Narodno družbo.“ Sveta in nezmotljiva Cerkev ima skerb za večno srečo svojih ovčic in prepovedala jim je torej nezdravo in ostrupnjeno pašo kakoršno so jim dajale „Slovenské Noviny.“

Začelo se je to v nadškofiji filadelfski, in to pot bodo hodila vsa druga nadškofijstva in škofijstva, ter ne ostane Slovakom družega, razun izvoliti si dušno smert ali pa življenje. Da sveta Cerkev ima pravico, še več, da ima dolžnost tako delati, kdo bo nad tem dvomil? More li dovoliti modra mati svojemu detetu britvo, da bi se z njo ranilo?... Kdo more to prepoved v zlo jemati cerkveni višji oblasti? Gotovo nobena vérna duša ne. Za zlo ji bodo jemali le hudobni duhovi v peklú in vsi tisti, kateri na to delajo, da bi vse slovenske duše v pekel spravili. Pa da je Bog s takimi ljudmi? Kakošen? Menda rogati. Ko bi bil z njimi pravi Gospod Bog, bi cerkvena višja oblast ne prepovedala njihovega strupenega lista, ne prepovedovala pristopiti v narodno slovensko družbo.

„Jednota“ nadalje omenja, kako hudobno je omenjeni časnik zasramoval vse tiste, kateri se bojujejo za večni in časni blagor slovenskega ljudstva, in poslednjič skliče:

Slovaki, pazite! Veste, kako vam je delati. Izvolite življenje ali pa smert, nebesa ali pekel!

Slišati je bilo že poprej, kako sovražljivo zoper sv. Cerkev počenjajo husovski Čehoslovani, tedaj mladočehi tudi v Ameriki; iz tega, kar „Jednota“ tukaj pripoveduje, je to še bolj jasno.

Lurška Mati Božja na Slovenskem. V zadnjem času so se tudi na Slovenskem zelo priljubili kipi lurške Matere Božje. V premnozih kapelah in tudi v zasebnih hišah jih nahajamo. Zatoraj se nam nikakor ne zdi neprimerno navesti tukaj čudežno ozdravljenje, ki se je pred nekaj leti zgodilo na priprošnje Lurške Matere Božje v Doberni na slovenskem

Štajerskem. Posnamemo ga po zelo zanimivi knjigi dr. Ackerl-a: „Unsere liebe Frau von Lourdes, oder: Wer hat Recht,“ katera je nedavno izšla v Lincu v sedmem natisu v 100.000 izvodih in katero toplo priporočamo vsem čitateljem, kateri so zmožni nemškega jezika.

3. septembra 1887 zgodilo se je v kopališči Doberni (Neuhaus) pri Celji na spodnjem Štajerskem čudežno ozdravljenje, ki je zlasti v visocih krogih zbudilo občno pozornost. Gizela, druga hči državne barona Hugona Gudenusa-a, ki stanuje v Gáadu v Banatu, zbolela je meseca maja 1885 za prehlajenjem in sicer tako nevarno, da je že nekoliko dni viselo njeno življenje takorekoč samo še na tanki niti. Ko je prestala najhujo bolezen, bili ste obe nogi višje nego do kolen popolnoma ohromljeni, tako da niti misliti ni bilo, da bi mogla stati ali hoditi. V rokah jo je neprenehoma tergalo, tako da jih celó pri jedi ni mogla rabiti. Žila je mnogo hitreje bila, spatí in jesti ni mogla, ob kratkem, ostati je morala vedno v postelji. Po nasvetu zdravnikov dali so jo po leti prepeljati v zavod doktorja Schreiber-ja v Aussee na gorenjem Štajerskem. Toda že čez deset dni zbolela je takó, da je mati, ki je bila z njo, obupala, da bi jo mogla živo domú pripeljati. Do takrat se je s tujo pomočjo vsaj še mogla malo premikati, a odslej tudi to ni bilo več mogoče; morali so bolnico samó nositi. V takem stanji, da ji niti roke niti noge niso čisto nič služile, prišla je baronesa čez dobrih 14 dni zopet domú, kjer je ostala do novega leta 1886. Že meseca januarija istega leta spravili so jo na zdravilni zavod profesorja bar. Krafft-Ebinga v Gradcu, ki je skerbnemu očetu dejal, da jo bode najkasneje do velike noči istega leta (1886) popolnoma ozdravil. Vendar to prerokovanje se ni spolnilo. Kljub vsemu trudu in prizadevanju ostati je morala baronesa vedno v postelji in bila je vsa ohromljena. In v ravno takem stanji, v kakoršnjem je bila prišla tje, spravili so jo poleti zopet nazaj domú v Gáad. Tukaj je ostala, seveda vedno v zdravniški oskerbi, do pričetka maja 1887. Na njeno željo previdili so jo s ss. zakramenti za umirajoče in jo na novo prepeljali v Gradec na zavod prof. Kraffta. Sredi meseca avgusta dobil je njen oče od prof. Kraffta pismo, v katerem mu popisuje žalostno stanje baronice Gizele. Vsako noč ponovi se huda groznica in poleg tega vsak dan hujši kerč in omedlevica, ktera se nikakor ne da preprečiti in zaradi katere je vsako ozdravljenje nemogoče. Zdravnikovo menenje je bilo: „Na vsak način bode nastopila tuberkuloza, ki bode v malo tednih zaterla mlado življenje.“ In prosil je očeta, naj jo čem prej mogoče vzame iz zavoda. In tako je hitela mati v spremstvu svoje najstarejše hčere Agate v Gradec k umirajočemu otroku. Gizela bila je tako bolna, da je ni bilo več moči spraviti domú v daljni Banat, zatoraj so jo na njeno željo spravili najprej v kopališče Doberno pri Celji. 26. avgusta prišla je bolnica tje, kaj po triurini vožnji po železnici in dveurini na vozu med večkratnimi omedlevicami. Že mnogo let tamkaj delujoči zdravnik dr. Paltauf bal se je, da bolna noči ne bode preživela. In takó se je poslovila mati bridkega serca od umirajočega otroka — poslednjikrat, kakor je mislila — kajti dalje časa ji ni bilo možno biti oddaljeni od svoje družine. In 1. sept. vernila se je nazaj v Gáad. Pri bolni ostala je bila njena sestra Agata in kot tovarišica dolgoletna pri-

ateljica rodovine, gospica Terezija Behr, z jedno strežnico.

Dan pred odhodom iz Gradca bila je gospá baronovka in baronica Agata sprejeta v avdijenciji od sekovskega knezoškofa prevzvišenega g. dr. Janeza Zwerger-ja, s katerim je bila rodovina že dolgo dobro znana. Verli pastir tolažil je s tehtnimi besedami poterta serca in ponudil je, da hoče ž njimi vred precej obhajati devetdnevnicó k Naši Ljubi Gospej Lurški. V ta namen določil je vsak dan lavretanske litanije, sedem češenamarij z vsakokratnim pristavkom: „N. Lj. G. iz Lurda, prosi za nas!“ Moliti je treba z največjim zaupanjem, prejeti med devetdnevnicó ss. zakramente v ta namen, rabiti lurško vodo in v slučaju ozdravljenja romati v zahvalo v Lurd na Francosko.

Devetdnevnicá se je pričela 28. avgusta in končala 5. septembra. Vdeležili so se je tudi 100 milj oddaljeni sorodniki v Gáadu, kakor še tudi gospé „de Sacré Coeur,“ kongregacija usmiljenih sester in mnogo pobožnih duš sorodnikov in znancev.

Kakó veliko zaupanje ste imeli obe sestri na skupno molitev in na priprošnje Marije, kažejo le-té verstice, ktere je Agata pisala 2. septembra starišem:

„... Kakor mi je težko biti oddaljeni od Gáada, vendar rada storim vsako darežljivost za Gizelino ozdravljenje. — Ljuba nebeška Mati, ti nas moraš uslišati! Jutri bodeve Gizela in jaz prejeli sv. Obhajilo. Danes sve se spovedali in jutri pristopive k mizi Gospodovi, tu v zdravilnem poslopji. V drugem nadstropji kopališke hiše je namreč napravljena prav lepa, lična kapelica, kjer se na željo bolnih kopaliških gostov opravlja sv. maša. Danes ob njih najela je neka gospa sv. mašo, jutri o 1/29ih zopet. In tu pojdeve z Gizelo gori. V ponedeljek bode v naš namen tu gori opravljena maša kot zahvalna daritev. Ljuba Mati Božja mora zmagati!“ (Konec prih.)

Sv. trije Kralji.

I. prizor.

Dvorana v Herodovi palači.

(Kralj Herod sedi na prestolu obdan od dvornikov. ss. trije Kralji nastopijo.)

Kaspar (resno).

Pozdravljen, svitli knez v palači krasni,
Ne čudi se, da tujce zreš neznane!
Naj tvoje temno se oko razjasni,
Pogubne naše niso ti nakane.
Naš dom je tam, kjer zlato solnce vzhaja,
V deželi jutra nam je domačija.
Tam šine svitla zvezda z raja,
Oznanja nam, da rojen je Mesija.
Veseli šli za zvezdo smo gorečo,
Ki nas privedla zdaj je v tvoje mesto;
A v našo, misli si, o kralj, nesrečo,
Zgubili smo vodnico svojo zvesto...
Zató pa tebe vprašam, knez preslavni,
Kje kralj je rojen Judovski zdaj novi,
Ki napovedal je ga prerok *) davni,
Da počastimo vdano ga z darovi?

Herod.

Kaj čujem, knezi svitli zemlje tuje,
Da nov je rojen kralj v deželi moji,

*) Balaam.

Da narod dolgo že ga pričakuje,

Ki prestol Davidov si spet prisvoji!

Kje rojen je, prišli ste prašat mene;

Ne vé m, ker so prerobke mi neznane;

Prašati hočem pa pismo učene,

Duhovne in pismarje slavno-znane;

Poklical bodem vnete farizeje,

Ki vse poznajo božje knjige svete,

Da ti naznanijo nam natančneje,

Kje mesto je, kjer je rojeno dete.

Rabi Simon.

Dovoli, svitli kralj, besedo meni,

Odloži skerb, ki ti serce razjeda,

Besedo to le si na znanje vzemi,

Preroška je Mihejeva beseda:

„O blagor Betlehem ti, mesto Juda,

Mej vsemi zdaj si pač najbolj neznano

Al ná-te Bog razlil bo svoja čuda,

Postalo bodeš rojstni kraj Mesija;

O glej! že sreče solnce ti prisija,

O Izrael, in ti zaceli rano.“ (Mih. 5, 2.)

Herod (prilizajeno).

Zdaj čuli ste, kje rojen kralj je novi,

Ki žar slavil ga zvezde čudovite;

Potujte toraj tje pred dom njegovi

In svoje mu darove poklonite.

Ko vračali se boste v zemlje svoje,

Zveršivši to, kar čast kraljeva hoče,

Tedaj stopite zopet v dvore moje,

O ne prezrite moje želje vroče! —

Da sporočite mi natančno, zvesto,

Kje našli ste novorojeno dete,

Da tudi jaz in celo moje mesto

Ga moli, mu daruje prošnje vnete. —

Melhijor.

Naj hvala tebi bo, svitlost kraljeva,

Da rešil si iz tiske nas prehude;

Kar tvoja pa beseda nam veleva,

Storili bomo radi brez pomude. —

Sedaj pa v mesto Betlehem hitimo,

Kjer kralj je rojen nam Mesija mili,

Da molimo ga, serčno počastimo,

In prosimo ga, naj se nas usmili.

(Vsi odidejo.)

Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Rusija. Na Ruskem strahovita lakota gospoduje po celih okrajinah. Ljudje so vsi obupani, kakor pišejo, ter živino koljejo, prodajajo, ali povživajo od vlade jim dajano seme za setev ter vso svojo revščino potaplajo v „vodki“ (žganju). Eden listov pravi k temu: „Na Rusijo je prišla tolika groza, kakor javaljne kje v tem stoletji. Pri tem minejo ruske ščovalce „panslavistiške sanjarje!“ — Vsak pameten mora biti te misli; ko bi le ti očitavci tudi sami sebe spoznali in odjenjali od svojih „pangermanistiških sanjarij,“ ki jih v vsih kalupih in barvah pred seboj in med seboj imajo!

Kaira. (Rešeni sužnji.) P. Ohrwalder in dvě redovnici, iz avstrijskega misijona v Sudanu, so

dospeli zdravi v Egipt. Bili so l. 1883 v Kordofanu od Mahdija in njegovega Kalifa vjeti in dozdej v sužnjosti v Omdurmanu, zraven Hartuma. Kako se je to dogodilo, popisuje ob kratkem č. g. Ohrwalder sam v pismu do „Vaterl.“ iz Kaíre od 21. grudna. 29. novembra zvečer ob 8ih je dr. Jož. Ohrwalder z 2 redovnicami in eno majhno zamurko bežal iz Omdurmana. Imel je seboj 2 vodnika in 2 tovarša. Imeli so 4 kamele in jezdili so noč in dan po samotah ob levem bregu Nilovem do kraja Banga, blizo Berbera, kjer so se bili prepeljali čez Nil. Potem so potovali skoz pušavo do Abu-Hameda. Pri Mešeri-el-Deheš, 6 ur proti jugu, so šli k Nilu mehove z vodo si napolnit in bili so v nevarnosti, da bi jih ne zasačili. 7. dec. so bili že v Muradu, skrajni straži egiptovske vlade. Še dva dni so potovali in bili so 13. grud. v Korosku.

V sužnjosti jih je ostalo še veliko: č. g. Pavel Rossignoli, Jož. Regnotto, Tereza Grigolini, g. Slatinbej (Dunajčan) (?), Neufeld, 19 grekov, 8 Sircev, 8 judov. Sin v Hartumu ubitega konzula Hansala (Moravca) je pred kacimi 3 leti umerl. (Kdo vé, če ga mercinarji niso bili poturčili?) Omdurman (čisto novo mesto nameste razdjanega Hartuma — tam blizo) šteje 120.000 do 150.000 prebivavcev. Namesto umerlega Mahdi-ja je zdaj kalif Abdullahi (t. j. služabnik Božji.) Vojaščine je tam 2000 sužnjev. V Hartumu stoji samo še misijonska hiša in vladna palača. V Omdurmanu so 3 kalifi (menda namestniki Mahdijevi), ki so bili pa poslednji čas v dosti hudemu razporu.

V Huzletonu v Ameriki pridno misijonari čast. g. misijonar Jožef Kossalko, ki je bil l. 1832 rojen v Velikem Šarišu v šariški stolici na Ogorskem. Kjer je veliko delal za ogersko-slovenski narod, si je pri uradnikih sovraštvo nakopal. Naveličan vednih nadleganj, je zapustil deželo in se odpravil v Ameriko ter je tam v Čikagu in drugod marljivo delal za katoliško vero in posebej za slovansko ljudstvo, ter zdaj pridno dela v Huzletonu.

Cleveland. Dne 16. novembra 1891 je bila slovesno posvečena nova poljska cerkev sv. Stanislava, ktera je naj lepša cerkev v mestu.

Zgubljeni sin v politiki. Kako krivična politika sama sebe tepe.

Mladoslovenci in mladočehi so narodnost postavili na prvo stopinjo, vero pa na drugo, ali tudi na nobeno ne. In kaj so dosegli za narodnost? . . . To, da z narodnostjo navzdol gre. Levičarji so začeli na kviško lezti, narodnjake in konservativce pa nazaj potiskajo. Prgnali so s svojo neumno politiko Dunajskega in spravili v ministerstvo levičarja Kuenburga, pa še dosti družih pridobitev za narodnost so zapravili in jih zapravljajo.

Naj bi bili verni ostali veri in Cerkvi, pa bi bilo vse drugač: dobili bi bili zopet versko šolo in za narodnost polno ali saj bolj polno zverševanje 19. paragrafa. Brezverske ali polovičarsko verske politike Bog ne more blagosloviti.

Novo trgovinske pogodbe med Avstrijo, Nemčijo, Belgijo, Švico in Italijo dajo dosti opraviti državnim zborom, politikarjem in nepolitikarjem. O tem ne škoduje vedeti, da te pogodbe dobijo veljavo l. svečana 1892 in ostanejo do l. sveč. 1903, če bo res. Med temi 12 leti ne smé nobena omenjenih moči vvožne carine zviševati, sme jo pa znatno znižati ali pa čisto odpraviti. S temi pogoji, se vé, vse voščila posa-

meznih niso spolnjene, na Nemškem mnogi veliki posestniki niso zadovoljni in bi jih radi odvernili. Za našo deželo, kakor je g. poslanec Povše pri shodu na novega leta dan omenil, je zlasti pogodba z Italijo malo vgodna.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januarij (prosinec).

a) Glavni namen:

Spoštljivost pred neizmernim veličastvom Božjim.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Toda še neumneje bogokletneje je, če nasledki teh upornih in prevratnih mož, ki francoske revolucije ne morejo dovolj nahvaliti, dandanes zopet začenjajo stari, neumni boj zoper Boga in glasno oznanjujejo, da imamo le od popolno brezbožne prihodnosti sreče pričakovati. Iz tega sledi zasramovanje Boga samega in človeške nature kar samo po sebi; ali ravno tako jasna je pa tudi smešna neumnost takega kričanja. Kajti dokler ljudje ostanejo ljudje, to je, razumna bitja, ostali bodo tudi verni in bogaboječi, ker že po naravnem nagonu svoje pameti vedno sklepajo od učinka na vzrok, v tem slučaju pa sklepajo od samega sebe na svojega začetnika in stvarnika, in se mu podveržejo. Posamezni utegnejo pač to postavo prelamljati in se ji upirati, velika večina bo pa vedno naravi zvesta ostala; tu je ves boj zastoj. In če bi se kedaj nemogočno vresničnilo, če bi ljudje spoznanje in strah božji kedaj zgubili, potem bi zgubili tudi svojo srečo.

Pravičnost je podlaga držav, in brez te podlage niso drugega kakor velike roparske druhal. Sicer hočejo novoverski državniki to podlago brez Boga v naravni pameti človekovi in v njegovem dostojanstvu najti. Toda, ali je pametno in človeka vredno, kar tako sebi enakim se podvreči, morda le zato, ker jih je več, ali pa prav mnogo? Brezbožniku pravi pamet, da je sam sebi ne samo najbližnji, ampak tudi najvišji, in da bi bila sama neumnost, drugače se podvreči kakor v sili, bodisi da ga k temu žene previdnost, ali pa zunanja moč. Pravica moči, vlada oblasti, najsurovejši boj za obstanek, to je pravi nasledek brezbožnosti. Če se ta nasledek nikdar splošno ne vresniči, se to zgodi zato, ker večina ljudi ostane vedno verna; pa posamezni teh nasledkov pokazali so se že iz brezbožtva mnogih v tako strašni obliki, da so se le-ti sami čutili prisiljene k Bogu nazaj se zateči. Sevé, da so potem, ko so se razmere zboljšale, zopet odpadli in svojo neumnost zopet od začetka počenjati začeli.

Mene so zapustili, studenec žive vode, in so si izkopali vodnjake, ki imajo razpoke, in ne morejo vode obderžati. Studenec človeške modrosti, ki je od Boga ločena, nima v sebi vode življenja, glavnega vodila ljubezni in pravičnosti, temuč le zakon sebičnosti, in tega, kar se od zunanje strani vanj vlije, ne more v sebi obderžati. Če se n. pr. pravi v tolažbo čednosti: Poštenost se najdalje ohrani, ali pa v strah zlobnežu: Nič ni tako skrito, da bi ne bilo kedaj očito, se pravi to le, ako je podlaga strah

božji. Le solncu večne pravice ne odide nobena hudobija, in nobena čednost ne ostane pred njim brez zasluženega plačila. Očém zemeljske pravice ostane marsikatera hudobija prikrita, in mnogi zlobneži jih počenjajo zmagovito do konca na svetu; in če se jim ni treba Boga bati, zakaj bi pa drugače delali? Le kedor se zoper Boga vojskuje, zgubi vojsko čisto gotovo; v vsakem drugem boju je že kako upanje na zmago, in je v toliko razboren; le kedor se Bogu uprè, dela gotovo krivico, kedor se pa zoper ljudi vzdigne in se nad nje povzdigne, ta naj čuti, če mu tudi vse naproti kliče: Prostost! enakost! bratstvo! da ni vsem jednak, temuč nad drugimi, starejši, močnejši in zato oče, gospodar in zapovednik. Tu veljá: Ti si moj, kajti jaz sem velik, ti pa majhen!

Tu ni druge pomoči, kakor povernitev k Bogu! Tega pa nečejo. Če enkrat človek zgubi strah božji, potem se ga poloti plahost pred Bogom, in ni je zmote, ki bi se je ne poprijel, če le zamore iz nje sklepati: Ni Boga: Kako bi se pač dale sicer razložiti vse nezmisli, ki jih materijalisti, nihilisti, anarhisti, socijalisti, in drugi brezverci, očitno in glasno oznanujejo in jih na dolgo in široko v knjigah razkladati smejejo? Vse to se bere in poslušá, ker je potem neumnežu veliko lažje v svojem sercu reči: Ni Boga! in kar iz tega sledi, da se bahajo: Zaradi grehov se nam ni treba nič bati.

In ker ta bolezen plahosti pred ni v razumu, ampak tiči le v človekovem sercu, saj ni nič družega kakor boj zlobnega serca z naravno pametjo, molimo k Gospodu, da bi serca omečil in nam podelil tudi stanovitno ljubezen in strah njegovega svetega imena. Naj bi vendar v ljubezni svojega presv. Serca vladarjem in ljudstvom in vsakemu posameznemu človeku razsvitljenje in milost podelil, da bi razumeli in spolnovali besede:

Boga se boj in spolnuj njegove zapovedi: kajti v tem obstoji ves človek.

Glavni namen za mesec februarjarij:

Spoštovanje namestnikov Božjih.

Molitev

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za milost Tvojega svetega strahú kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX. 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni:

8. **S. Severin.** Šolsko vprašanje. Novo oživljenje Dunaja v kersčanstvu. Več jako zanemarjenih šol.

9. **S. Fortunat.** Južna Amerika, zlasti Brazilija, Argentiniya in Čile. Vzbujenje gorečega verskega življenja v družinah. Važne sodnijske zadeve.

10. **S. Agaton.** „Leonova družba.“ Predstojniki, ki dajejo slab izgld. Neutrudljiva gorečnost za kersčansko družbeno življenje.

11. **S. Honorata.** Kersčanska vzgoja otrok. Službe iskajoči. Rešivni vstavi. Občine brez dusnih pastirjev.

12. **S. Ernest.** Hamburg in Bremen. Ponižanje Kristusovih sovražnikov. Duhovne vaje in ljudski misijoni pa njih vodniki.

13. **S. Agricij.** Ohranitev salov trijerške božje poti. Radodarni dobrotniki za pomoči potrebno sozidanje cerkev presv. Jezusovega Serca, zlasti za Erlikon.

14. **S. Hilarij.** Dolžnostno podpiranje dobrih spisov in časnikov. Težavne zadeve v velikih bolnišnicah. Na sercu bolni.

15. **S. Pavel Pušč.** Samostani za možke. Oprostitev pregrešne navade skopuštvá in nevošljivosti. Spoznanje neizmerne vrednosti sv. čistosti. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na Milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Prav lahkomisljen mladenec za poboljšanje na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa. — Za pomoč v dušnih in telesnih potrebah na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Ant. Pad. — Mož, vdan pijanosti, za spreobrnjenje. — Bolna sestra za zdravje. — Nekdo za pravo spreobrnjenje priporočen N. lj. G. sv. Jožefu in sv. Ant. Pad.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Gg. bogoslovci so pred novim letom imeli duhovne vaje, ktere je vodil č. P. Loinger. S. J. Novega leta dan so pa nekteri gg. dobili Tonzuro, drugi manjše redove, več čast. oo. Franciškanov pa oboje skupaj, prejeli so namreč gg.:

Tonzuro.

Bernard Jernej, — Bleiweis Franc, — Bostič Avguštin, — Čadež Anton, — Dolinar Janez, — Dostal Jožef, — Finžgar Franc, — Gnjezda Janez, — Godec Janez, — Juvanec Jožef, — Karlin Jurij, — Mlejnjk Viljem, — Oblak Anton, — Osvald France, — Pavlus Viljem, — Poljščak Anton, — Prstav Janez, — Sturm Fran, — Šolar Jožef, — Volenec Karol, — Zabukovec Tomaž,

Minores.

Bernik France, — Kastelec Matija, — Knižek Feliks, — Koblar Jožef, — Krajec Andrej, — Marčič Valentin, — Medved Janez, — Mezeg Anton, — Mlakar Anton, — Peharec Stanko, — Plehan Janez, — Poljščak Anton, — Prstav Janez, — Regen Janez, — Rihtarič Janez, — Štrukelj Janez, — Traven France, — Volc Jožef, — Vinkler Rafael, — Žužek France, — Nadrah Ignacij.

Oboje.

Fr. Iajetan Anselm Kogej, — Fr. Hijacint Viktor Šega, — Fr. Lambert Jož. Golovski, — Fr. Ecehiel Ign. Jurinič, — Fr. Flor Jernej Klinec, — Fr. Dionizij Blaž Skalec, — Fr. Klemen Matevž Grampovčan, — Fr. Hubert Avg. Rant.

V prid umerlim mašnikom. Za blago molitveno družbo, ki jo vstanavlja blagorodni gospod profesor Jan. Repič, se je oglasilo do 2. t. m. že čez 800 deležnikov in deležnic.

Iz Marija-Zvezde v Bosni, 1. prosinca 1892. Novo leto me spominja dolžnosti, ktera je mojemu sercu ravno tako prijetna, kakor sveta, namreč: Hvaležnosti do naših dobrotnikov.... Novorojeni Zveličar sveta, k čegar jaslicam polagamo svoja voščila, naj jih pre-milostno usliši in zverši... P. Bonaventura, opat.

Carigrad. 30. grud. 1891. Srečno novo leto! Vsa naj priserčniji zahvala za vse našemu misijonu skazane dobrote preteklega leta! Nadjam se, da Vas bo veselilo zvedeti, da te dni je še drugi grek prestopil v naročje sv. Cerkve.

P. Polikarp Anastasiadis, arhimandrit greško-katol.

Dijaška miza in nje dobrotniki. Od 129 mladenčev je „penezni minister“ v ljudski kuhinji za mesec decemb. (gruden) odštel 157 gld. 33 kr. — Bog plačaj blagim dobrotnikom, za ktere je zopet ss. Kraljev dan daroval najsvetejšo daritev.

Novosti. Jezicnik. Knjiga Slovenska v 19. veku. — Tega za slovensko slovstvo posebno znamenitega dela gosp. kanonika Jos. Marn-a je na svitlem že 29. letnik. Tiskan in založen je v R. Miličevi tiskarni. Na prodaj je le malo zvezkov v katoliški bukvarni po 60 kr., s pošto 65 kr. Popisal je g. kan. in profesor v tem zvezku zopet več v slovenščini zaslužnih mož, ki so naslednji gg.: J. Navratil, A. Praprotnik, M. Močnik, Jos. Levičnik, Iv. Tomšič, Fr. Cegnar. Znano je, da so tudi v daljnem slovanskem svetu popraševali po tej knjigi in si jo želeli vsakako pridobiti, če tudi po naj dražji ceni; kdor tedaj želi imeti tudi letošnji zvezek, naj hiti, da ga ne zamudi.

Sveti Vincencij Pavljanski, izgled kerščanskih čednosti. I. del: Vincencijevo življenje in delovanje. Po Maynardu in Galuri. Založili misijonarji družbe sv. Vincencija Pavljanskega. Tisk Blaznikovih naslednikov 1891. Dobiva se v žagradu cerkve Jezusovega presv. Serca. Stane terdo vezano 75 kr. Kar bode čistega dohodka, oberne se za notranjo opravo cerkve presv. Serca Jezusovega v Ljubljani, in sicer v misijonske namene. — Delo obsega do 270 str.: življenje in djanje svetnikovo, potem pa do konca ob kratkem, s sveto mašo vred, vsakdanje molitve.

Gospod tolmač pravi v kratkem vvodu: Verni in pobožni Slovenci! Nate v teh bukvah priprosto popisano življenje in dejanje milega, ponižnega sv. Vincencija Pavljanskega, ki je marsikterim izmed vas še malo znan, dasiravno njegoví duhovni sinovi in duhovne hčere njegove med vami živijo in vam služijo. Dalje omenja, da je velike reči doveršil ta svetnik in še vedno dela po vsem svetu, po svojih duhovnih gojencih, po misijonskih duhovnih, usmiljenih sestrah in tolikih Vincenških družbah, kar se godi

tudi po Slovenskem. Tudi izmed Slovencev je že precej sinov in hčer, ki delajo v tem redu, v misijonih, pri duhovnih vajah, po bolnišnicah, učilnicah in družih dobrodelnih napravah.

Sv. Oče Leon XIII so dali sv. Vincencija za patrona vsem napravam kerščanske ljubezni; poslavlili so ga pa tudi s tem, da so njegovega duhovnega sina Janeza Gabriela Perboara prišteli med svetnike.

V življenjopisu so vmes tudi prav znamenite razprave, n. pr. o „janzenizmu,“ zgodovinske dogodbe itd., sploh je vsa knjiga ne le močno podučna, ampak tudi zanimiva — Vse mašne molitve in molitvice so take, ki so z odpuski sklenjene.

Beseda je prav umljiva, olikana in neprisiljena, brez tiste novoslovenske bolezni, ki dela sicer dobre spise neprebavljive.. Tisk je prav prijeten in lep papir. Sme se torej nova knjiga vsem Slovincem iskreno priporočiti; posebno dobro-došla bode tudi Vincencijevim družbam za očitno branje pri shodih.

Dobrotni darovi.

Za sr. Detinstvo: N. Knez in J. Sever 1 gld. — Neimen. 50 kr. — Zaljska fara za l. 1891 po č. g. župniku L. Urbaniju 5 gld. 78 kr. — Č. g. R. Merčun 16 gld. — Čast g. L. Bartol, vpokojeni župnik v Spodnjem Berniku. 20 gld. — Neimen. 1 gld. 70 kr. — S Kerke po č. g. kapl. 35 gld. 48 kr. — Dve osebi 50 kr.

Za afrikanski misijon: G. L. Š. 1 gld. — Preč. g. župn. M. Preželj 2 gld. (Op. Za kat. družbo oddano.) — M. Č. 1 gld.

Za najpotrebniši misijone: Č. g. župnik Fr. Vohinec 3 gld. — Neimen. 50 kr.

Za sr. Očeta: Fara Ihanska 8 gld. — V. č. g. župnik Jan. Ev. Vovk 3 gld. — Č. g. župnik Ant. Hočevar v Št. Lovrencu 5 gld. — L. Š. 1 gld. — Gorjanska fara po č. g. župn. J. Ažmanu 37 gld.

Za razširjanje sv. cere: Neimen. 1 gld. 10 kr.

Za Vincencijeto družbo: Neimen. 50 kr.

Za bratovšč. S. R. T. L. Š. 50 kr.

Za stradajoče laške redornice: Neimenovana gospa 5 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. kapl. Jan. Zupan 4 gld. namesto obligatnih novoletnih voščil. — Č. g. župnik Al. Kumer 1 gld. — Neimen. 2 gld. za „krofe.“ — Prečast. g. prof. dr. Jož. Dolencec 3 gld. — N. Knez 1 gld. — Neka dobra roka 50 kr. — V. č. gosp. žup. Jan. Ev. Vovk 5. gld. — Neim. g. žup. 10 gld. — Č. g. Preč. duh. past. Ant. Dolinar 4 gld. — Č. g. žup. Avg. Turk 3 gld. — g. župnik. Mat. Preželj 5 gld. — Č. g. župn. Jan. Ažman 3 gld. — Č. g. župn. Ant. Hočevar v Št. Lovrencu 5 gld. — G. D-r, učitelj, za vdeležitev pri Daritvi ss. 3 kraljev 50 kr. — Č. g. R. Merčun za vdeležbo sv. maše na ss. 3 kraljev dan 1 gld. — Neimen. g. učitelj 2 gld. — Blag. g. dr. Jern. Zupanec, c. kr. notar itd. 50 gld. — Č. g. žup. Mat. Jereb Javorski 2 gld. — Č. g. župnik Fr. Vohinec 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Dolžan 2 gld. — Dve osebi 50 kr.

Za „Detoljuba“: Č. g. Jan. Zupan 1 gld.

Za bratorščino S. R. Telesa: Neimen. 1 gld. Neimenovan 50 kr.

Za misijone: Neimen. 1 gld.

Za pogorelce v Rakitniku: P. T. g. prelat dr. Čebašek 5 gld.

Za Marijanišče: Neimen. duhoven 100 gld.

Za misijonarje Boskove (zdaj Mih. Rua) v Torinu: Neim. gosp. duhoven 100 gld.

Za cerkev pri sv. Duhu pri Kerškem: Neimen. 1 gld.

Za revno cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: M. Kozina 1 gld.